

Темне сходження.. роман

КУПИТИ

Нова книга К.С. Пакат, авторки бестселерів трилогії The Captive Prince (Полонений принц) і графічних романів Fence (Фехтуй). Книга «Темне сходження», перша книга трилогії, отримала австралійську премію Aurealis 2021 року **занайкращий фентезійний роман**. Вілл Кемпен тяжко працює в лондонських доках і боїться за своє життя. Вайолет Баллард хоче вирватися з жорстких рамок, у які заганяють дівчат її кола. Коли ж їх несподівано зводить доля, вони відкривають для себе абсолютно іншу реальність. Там орден Хранителів ще пам'ятає чарівний старий світ, знищений великим злом, і готується до повернення цього зла, щоб дати йому відсіч. У новій битві з Пітьмою Віллові й Вайолет належить вирішальна роль, яка стане несподіванкою навіть для них самих. З англійської переклала Марія Пухлій.

К. С. ПАКАТ

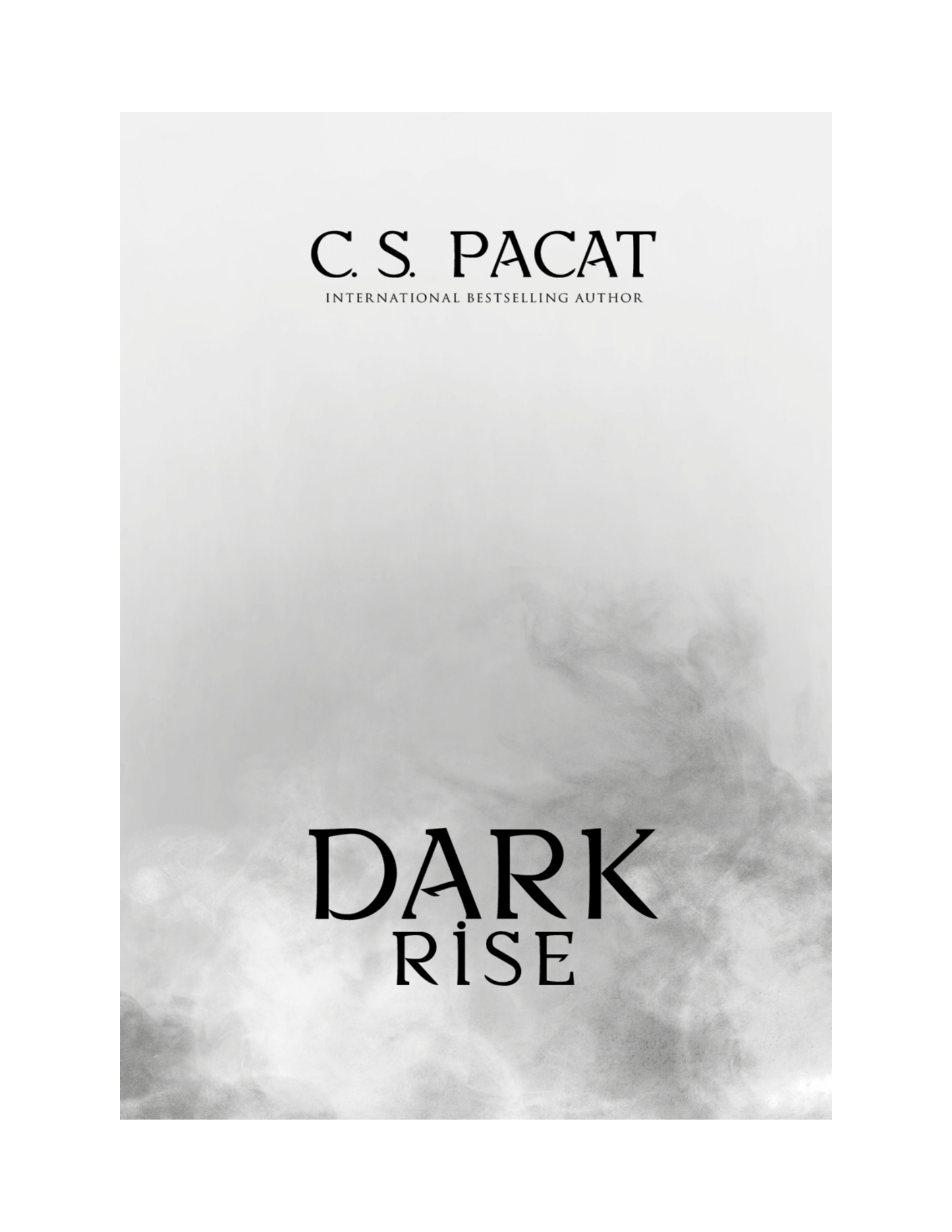
ТЕМНЕ СХОДЖЕННЯ

К. С. ПАКАТ

ТЕМНЕ СХОДЖЕННЯ

C. S. PACAT

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

DARK
RISE

К. С. ПАКАТ

АВТОР МІЖНАРОДНИХ БЕСТСЕЛЕРІВ

ТЕМНЕ
СХОДЖЕННЯ

Пакат К. С.

Темне сходження : роман / К. С. Пакат ; пер. з англ. М. М. Пухлій. — Тернопіль : Видавництво Богдан, 2023. — 448 с.

ISBN 978-966-10-8634-9

Вілл Кемпен тяжко працює в лондонських доках і боїться за своє життя. Вайолет Баллард хоче вирватися з жорстких рамок, у які заганяють дівчат її кола. Коли ж їх несподівано зводить доля, вони відкривають для себе абсолютно іншу реальність. Там орден Хранителів ще пам'ятає чарівний старий світ, знищений великим злом, і готується до повернення цього зла, щоб дати йому відсіч. У новій битві з Пітьмою Віллові й Вайолет належить вирішальна роль, яка стане несподіванкою навіть для них самих.

© 2021 by Gatto Media Pty Ltd

© Понгівська М., обкладинка, 2021

© Мок Л., дизайн обкладинки, 2021

© Кіналь О., карта, 2023

© Пухлій М.М., переклад, 2023

© Видавництво Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2023

DARK RISE

C. S. Pacat

Text copyright © 2021 by Gatto Media Pty Ltd

Jacket art © 2021 by Magdalena Pagowska

Jacket design by Laura Mock

Карта Олега Кіналя

Пролог

Лондон, 1821 рік

— Отям його, — наказав Джеймс. Матрос із суворим обличчям швидко підняв догори дерев'яне відро, яке тримав, і вихлюпнув його вміст у лице зв'язаному чоловікові, що повис на ланцюгах перед ними.

Від холодної води Маркус раптово опритомнів, закашлявся та важко задихав.

Навіть мокрючий, на ланцюгу і побитий, він був сповнений якоїсь шляхетності, наче доблесний лицар на вицвілому гобелені. «Зарозумілість Хранителів», — подумав Джеймс. Вона трималася в надрах вантажного корабля Саймона Кріна, наче смердючі річкові міазми, хоча Маркус був у кайданках, які геть не дозволяли йому рухатися.

Трюм корабля скидався на нутрощі кита з дерев'яним каркасом. Стеля низька. Жодного вікна. Єдиним джерелом світла були дві лампи, що їх повісили матроси, затягнувши сюди Маркуса десь із годину тому. Надворі було ще темно, хоча він не міг про це знати.

Маркус кліпнув, змахнувши вологими віями. Мокрі пасма темного волосся лізли йому в очі. Він був одягнений у лахміття, на яке перетворилися шати його Ордену. Срібна зірка на них була заляпана брудом і кров'ю.

Джеймс побачив, як очі Маркуса наповнилися жахом, коли той усвідомив, що досі живий.

Він знав. Маркус знав, що з ним зараз станеться.

— Отже, Саймон Крін не помилився щодо Хранителів, — проказав Джеймс.

— Убий мене, — голос Маркуса став хрипким, неначе він чітко зрозумів, що відбувається, щойно уздрівши Джеймса. — Убий мене, Джеймсе. Прошу. Якщо коли-небудь відчував хоч щось до мене.

Джеймс відпустив матроса, який стояв поряд з ним, і зачекав, доки той не зник та не залишилося жодного звуку, крім плюскоту води й рипіння дерева, а вони з Маркусом не залишилися самі.

Руки Маркуса були спутані в нього за спиною. Через це він перебував у незграбному та незручному положенні й ніяк не міг

відновити рівновагу. Товсті ланцюги тримали його, прикріплені до чотирьох важких залізних бракет¹ корабля. Погляд Джеймса ковзнув по величезних нерухомих залізних ланках.

— Стільки обітниць... Ти фактично й не жив ніколи. Хіба не шкодуєш, що не був із жінкою? Або з чоловіком.

— Як ти?

— Ті чутки, — спокійно сказав Джеймс, — неправдиві.

— Якщо ти коли-небудь відчував хоч щось до когось із нас...

— Маркусе, ти занадто відірвався від стада.

— *Благаю*, — промовив Маркус.

Він вимовив це так, ніби на світі існував якийсь кодекс честі, ніби для торжества добра достатньо звернутися до кращого боку людської натури.

Від такого святенництва Джеймсові стало зле.

— Ну, то благай мене. Стій на колінах і благай, щоб я тебе вбив. Ну ж бо.

Джеймс не думав, що Маркус на таке піде, та він таки пішов — і йому, напевно, було приємно стояти на колінах, по-мученицьки жертвуючи собою. Маркус був Хранителем, усе життя дотримувавсь обітниць і слухався правил, вірив у такі слова, як «шляхетність», «істина» й «добро».

Рухався Маркус незграбно, бо утримувати рівновагу без рук та відшукати нову позу в кайданах йому було ганебно важко. Нарешті він опустив голову й розсунув коліна на дерев'яному настилі.

— Будь ласка, Джеймсе. Будь ласка. Заради того, що залишилося від Хранителів.

Джеймс опустив погляд на його схилену голову, на цього побитого красеня, якому досі вистачало наївності сподіватися на якийсь вихід для себе.

— Я буду поруч із Саймоном, — мовив Джеймс, — поки він нищитиме рід Хранителів. Не зупинюся, доки у вашому Чертогу не залишиться нікого, доки ваш вогонь не згасне остаточно. А коли настане пітьма, я буду поруч із тим, хто правитиме всім. — Джеймс говорив абсолютно спокійно. — Думаєш, я мав до тебе якісь почуття? Ти забув, хто я такий.

Тут Маркус підвів голову, зблиснувши очима. То було єдиним, що застерегло Джеймса. Маркус шарпнувся — щосили, так, що м'язи натягнулися й випнулися. Плоть вступила в боротьбу із залізом...

...одну страхітливу мить залізо скрипіло й сунулося...

Тіло Маркуса виснажилось, і він стомлено застогнав. Джеймсові так відлягло від серця, що він мимоволі реготнув.

Хранителі сильні. Але таки недостатньо.

Маркус задихався. Погляд у нього був лютий. А за тією люттю ховався жах.

— Ти не права рука Саймона, — сказав Маркус. — Ти його черв. Його блюдолиз. Скількох із нас ти вбив? Скільки Хранителів загине через тебе?

— Усі, крім тебе, — відповів Джеймс.

Маркусове лице стало попелясто-блідим. Джеймс на мить вирішив, що тепер в'язень благатиме знову. Йому це сподобалося б. Однак Маркус просто витріщився на нього в мертвій тиші. Поки що цього було досить. Маркус почне благати знову, перш ніж це закінчиться. Джеймсові не треба навіть примушувати його робити це. Варто просто зачекати.

Маркус благатиме, та тут, на кораблі Саймона, ніхто не прийде йому на допомогу.

Задовольнившись, Джеймс розвернувся до дерев'яних сходів, що вели на палубу. Коли він поставив ногу на першу сходинку, позаду нього пролунав голос Маркуса:

— Хлопець живий.

Джеймс зупинився, і в ньому спалахнула досада. Він змусив себе не повертатися, не дивитися на Маркуса, не ковтати приманку. Підіймаючись сходами на палубу корабля, спокійно проказав:

— Ось у чому біда з вами, Хранителями. Ви завжди думаєте, що надія є.

¹ Бракета — пласка деталь, призначена для зміцнення каркаса судна або з'єднання його елементів між собою. (Тут і далі прим. перекладача, якщо не зазначено іншого.)

Розділ перший

Три тижні по тому

Вілл уперше побачив Лондон удосвіта. Ліс чорних, як смола, щогл на річці вималювався на тлі ледь світлішого неба, а за ним — підйомні крани, риштовання й незліченні воронки та димарі.

Доки прокидалися. На лівому березі відімкнули й розчахнули двері першого складу. Чоловіки, які збилися в юрбу, вигукували свої імена, сподіваючись, що їх візьмуть на роботу. Інші вже намотували канати в неглибоких човнах. Старший помічник в атласному жилеті привітався з десятником. Троє дітей із закованими штанинами заходилися шукати в багнюці мідний гвіздок, вуглинку, кінець каната чи кістку. Жінка у важких спідницях сиділа біля бочки й розхвалювала нинішній крам.

На річковій баржі, що поволі пливла чорною водою, Вілл вибрався з-за закріплених канатами бочок із ромом, готовий зіскочити на берег. Йому загадали перевірити канати, що тримали бочки, аби жодна не ковзала, а потім — закріпити троси кранів чи просто помучитися з цією вагою самому, щоб допомогти розвантажити судно. Вілл не мав волячих м'язів, як чимало робітників у доках, але працював сумлінно. Йому було до снаги налягати на канати й тягнути їх або ж допомагати вантажити мішки на воза чи в човен.

— Причал попереду, підводь баржу! — гукнув човняр Ебні.

Вілл кивнув і взяв канат. Розвантаження баржі займе весь ранок, а тоді вони зроблять перерву на пів години, коли чоловіки зазвичай беруться за люльки й випивку. М'язи у Вілла вже нили від натуги, та невдовзі він знайде ритм, у якому це можна буде витримати. Наприкінці дня йому дадуть черству хлібну скоринку з гороховим супом — гарячушим, щойно з каструлі. Хлопець уже з нетерпінням чекав на нього, уявляючи смак і тепло супу. І як добре, що йому пощастило мати мітенки: в них руки не мерзнуть на холоді.

— Готуй канати! — Ебні, червонощокий від алкоголю, й сам уже взявся за канат, зовсім поряд з одним із Віллових вузлів. — Креншоу хоче звільнити баржу до опівдня.

На баржі закипіла робота. У денному світлі зупинити тридцятитонний корабель, не маючи нічого, крім течій і жердин, було

непросто, а в темряві — ще важче. Діятимеш надто швидко — кінець жердинам, надто повільно — розстрошиш причал так, що тріски полетять. Матроси занурили жердини в мулисте річкове дно й налягли, щосили тягнучи важку баржу.

— Швартуйся! — пролунав наказ: перед розвантаженням баржу треба було закріпити.

Баржа поступово зупинилася, ледь помітно гойдаючись на темній воді. Матроси витягнули жердини й викинули швартови, щоби прив'язати баржу до причалу, рвонули за канати, натягуючи їх, і зав'язали на них нові вузли.

Вілл першим зіскочив із баржі й зачепив свій швартов за тумбу, допомагаючи тим, хто був на борту, підвести судно впритул до причалу.

— Десятник сьогодні питиме з власником корабля, — сказав Джордж Мерфі, ірландець з великими бакенбардами, який тягнув канат разом із Віллом. Про це — про роботу і про те, як її отримати, — говорили всі чоловіки в доках. — Може, як упораємося з цим, запропонує ще роботу.

— Він, коли вип'є, багато чого хоче, та небагато може, — зауважив Вілл, і Мерфі весело пирхнув. Вілл не став додавати: «Як правило».

— Я тут думав, що опісля спробую його впіймати — може, мене таки наймуть, — сказав Мерфі.

— Це краще, ніж стовбичити під воротами й надіятися, що запропонують роботу на день, — погодився Вілл.

— Може, навіть вийде скуштувати м'яса в неділю...

Трісь!

Вілл, умить повернувши голову, встиг побачити, як один канат відірвався й злетів у повітря.

На судні було тридцять тонн вантажу — не лише рому, а й корку, ячменю, пороху. Коли канат злетів і прослизнув крізь залізні кільця, порвалася парусина, всі ці бочки звільнилися й покотилися. Просто на Мерфі. «Ні!..»

Вілл кинувся до нього та відштовхнув убік, подалі від лавини бочок, та раптом відчув приголомшливий вибух болю: одна з них зачепила хлопцю плече. Важко дихаючи, Вілл піднявся й глянув на шокованого Мерфі. Аж відлягло від серця: той був живий, тільки картуз злетів,

оголивши прим'яте волосся над бакенбардами. Якусь мить вони з Мерфі просто дивились один на одного. А тоді вповні усвідомили масштаб лиха.

— Хапайте їх! Витягайте з води!

Чоловіки пострибали у воду, силкуючись урятувати вантаж. Вілл теж захлюпався, штовхаючи бочки до всіяного галькою берега. Про біль у плечі він намагався забути. Однак не так легко було забути, як злетів канат і вантаж покотився до Мерфі. «Він міг загинути». Хлопець спробував зосередитися на наслідках лиха. Наскільки сильно постраждав вантаж? Корок не тоне у воді, а бочки для рому герметичні, зате селітра розчиняється у воді. А коли відкриють бочки з порохом, чи буде той зіпсований?

Що станеться, якщо буде втрачено баржу пороху? Бізнес Креншоу загине, його статки підуть за водою?

Нещасні випадки в доках — звична справа. Лише минулого тижня Вілл бачив, як тягловий кінь, що сьак-так волочив баржу каналами, несподівано схарапудився, порвав мотузки й перекинув човен. Ебні міг розповісти, як один ланцюг, порвавшись, убив чотирьох чоловіків та відправив на дно повний човен вугілля. Мерфі втратив два пальці через невдало складені стосом ящики. Усі знали, як воно буває: небезпечна ошадливість, несумлінна робота.

— Канат з'їхав, трясця його матері! — лайнувся Бекетт, немолодий робітник у полинялому брунатному жилеті, щільно застебнутому під саму душу. — Отам. — Він вказав на порваний трос. — Ти. — Повернувся до Вілла, який стояв найближче. — Принеси нам новий канат і лом, щоб відкрити ці бочки. — Смикнув підборіддям, показуючи на склад. — І не барися. Згаєш час — тобі скоротять платню.

— Так, пане Бекетт, — відповів Вілл, знаючи, що сперечатися безглуздо.

Позаду нього Бекетт уже повертав інших до роботи, керуючи рухом мішків і ящиків у обхід мокрих бочок на березі.

Вілл побіг до складу.

Склад Креншоу, одна з численних великих цегляних будівель, які тягнулися вздовж берега, був заповнений бочками та ящиками з

товаром, що стояв там одну-дві ночі, перш ніж опинитись у вітальнях, на обідніх столах і в люльках.

Усередині повітря було холодне й зіпсоване смородом сірки в жовтих ящиках, шкур у стосах і бочок із нав'язливо солодким ромом. Вілл прикрив носа рукою: на зміну пікантним пахощам свіжого тютюну прийшов запах насичених прянощів, яких він ніколи не куштував. Від цього запаху лоскотало в горлі. Два тижні тому він пів дня тягав ящики на схожий склад. Опісля хлопця кілька днів мучив кашель, який нелегко було приховувати від десятника. До огидного запаху річки він звик, але від випарів дьогтю чи спирту в нього сльозились очі.

Робітник із грубою яскравою хусткою на шиї, побачивши Вілла, припинив складати колоди.

— Загубився?

— Бекетт послав мене по канат.

— Туди, далі, — показав він великим пальцем позаду себе.

Вілл узяв лом, що лежав поряд із кількома старими бочками й купою линв, від яких відгонило дьогтем. Тоді роззирнувся довкола в пошуках зайвого мотка канату, який можна було б накинути на плече й віднести на баржу.

«Тут нічого нема, за бочками нічого нема...» Ліворуч Вілл побачив якийсь предмет, частково накритий білою тканиною. Може, там щось є? Він простягнув руку і смикнув за запилужену тканину. Та сповзла і лягла на підлогу.

Він побачив дзеркало, що спиралося на вантажний ящик. Воно було виготовлене з металу і старе — залишилося з прадавніх часів, коли дзеркала ще не робили зі скла. Погнуте й заляпане, дзеркало розсіяло відображення Вілла мінливими переливами по своїй металевій поверхні. То тут, то там нечітко виднілися його бліда шкіра й темні очі. «І тут нічого», — подумав хлопець і вже хотів повернутися до пошуків, але раптом йому впало в око дещо у дзеркалі.

Щось блимнуло.

Він уважно роззирнувся довкола, думаючи, що, напевно, побачив у дзеркалі чиєсь відображення позаду себе. Однак там нікого не було. «Дивно». Йому що, примарилося? Ця частина складу з довгими проходами між нагромадженнями ящиків була безлюдною. Він ще раз поглянув на дзеркало.

Його металева поверхня потьмяніла від старості й ґанджів, тож розгледіти там себе Віллові було важко. Та він усе-таки побачив це — той порух на розпливчастій поверхні дзеркала — і враз остовпів.

Віддзеркалення змінювалося.

Вілл витріщився на нього, ледве дихаючи. Тьмяні силуети на металі змінювалися в нього на очах, обертаючись на колони та просторі приміщення... Це було неможливо, та все ж це відбувалося. Віддзеркалення змінювалося так, ніби дзеркало стояло перед залом, що існувала колись давно, і ніхто не міг заборонити Віллові підійти й зазирнути крізь роки.

У дзеркалі виднілась якась дама. Спершу він побачив — чи думав, що побачив, — саме її, а потім — золото свічки поряд із нею, золото її блискучого волосся, зібраного в косу, що падала їй на плече й тягнулась аж до талії.

Дама щось писала. На сторінках із яскраво розфарбованими берегами виднілися буквиці: в ошатні великі літери були вписані крихітні постаті. Її кімната мала склепінчасту стелю та балкон, з якого проглядалася ніч. Вілл здогадався, що кілька невисоких сходинок вели звідти в сади. Він ще ніколи цього не бачив, але мав спогад про зелені вечірні пахощі й похмуре гойдання дерев. Хлопець несвідомо підійшов ближче, щоби краще все розгледіти.

Дама припинила писати й повернулася до нього.

Очі в неї були, як у його матері. Вона дивилася просто на нього. Вілл притлумив бажання відступити на крок.

Вона встала й пішла до нього, а позаду неї на підлозі розгорнувся шлейф її сукні. Вілл бачив свічку, яку вона тримала, та яскравий медальйон у неї на шиї. Дама підійшла так близько, що вони неначе стояли одне навпроти одного. Раптом Віллові здалося, ніби вони можуть дотягнутися одне до одного рукою. Подумалося, що в кожному оці дами, напевно, відбивається його лице, маленьке й мерехтливе, як полум'я свічки.

А натомість він побачив у її очах відображення дзеркала, срібного та новенького.

У хлопця аж мороз пішов поза шкірою; ця дивовижа насторожувала. «Те саме дзеркало... вона дивиться в те саме дзеркало...».

Якийсь голос промовив:

— *Хто ти?*

Він раптом сахнувся й заточився, а тоді зрозумів (от дурень!), що голос лунає не з дзеркала, а з-за його спини. Один зі складських робітників підозріливо глипав на нього, тримаючи наввисячки лампу.

— Вертайся до роботи!

Вілл кліпнув і побачив перед собою склад із відсирілими ящиками, нудний і нічим не примітний. Сади, високі колони й дама зникли.

Неначе розвіялись якісь чари. Йому приверзлося? Це все випари на складі? Закортіло протерти очі, та водночас хотілося й погнатися за побаченим. Однак дзеркало було просто дзеркалом і відображало буденний світ довкола Вілла. Видіння в ньому зникло. То була або фантазія, або мрія, або оптичний обман.

Позбувшись заціпеніння, Вілл змусив себе кивнути й вимовити:

— Так, сер.

Розділ другий

За зволікання на складі Вілла на три тижні позбавили частини платні й перевели на роботу, що була чи не найскладнішою в доках. Від важкої праці його м'язи аж палали, а порожній шлунок судомило. Перші три дні довелося драгувати й підіймати вантажі, а потім хлопця приставили до колеса: він насилу крутив на складі велетенський дерев'яний циліндр разом із шістьма чоловіками, значно кремезнішими за нього. Поки шків колеса здіймали на вісімнадцять футів у повітря велетенські ящики, Віллові ноги аж палали. Він щонаочі повертався до своєї непримітної та переповненої нічліжки надто виснаженим, щоб бодай думати про дзеркало чи побачені в ньому чудасії, бо відразу падав на зачуханий солом'яний матрац і засинав.

Вілл не скаржився. Креншоу залишився при ділі. Ця робота була йому потрібна. Навіть зі зменшеною платнею працювати в доках було краще, ніж животіти так, як тоді, коли він тільки опинився в Лондоні. Тоді він цілими днями шукав недоїдки, доки не навчився підбирати недопалки сигар, висушувати їх, а потім продавати робітникам у доках як тютюн для люльок. Саме вони розповіли, що кожен, хто готовий достатньо важко працювати, може знайти тут роботу.

Вілл поклав на купу останній мішок із ячменем. Більшість інших чоловіків уже давно пішли, почувши дзвін. Цього дня довелося гарувати в подвійному темпі без перерв, аби надолужити час, утрачений через спізнення баржі. Сонце сідало. Людей на березі стало менше — залишилися тільки ті, хто запізнило доробляв свою роботу.

Хлопцеві, щоби звільнитися до завтра, треба було просто сповістити десятника. Тоді він зможе піти на головну вулицю, де збиралися продавці харчів, пропонуючи робітникам перекуси за прийнятну ціну. Вілл закінчив працю із запізненням, тож не встиг отримати свою порцію горохового супу, однак мав монетку, за яку можна було купити гарячу картоплину в мундирі, а цього стане до кінця наступного дня.

— Десятник попереду, — Мерфі смикнув підборіддям, показуючи вгору за течією річки.

Вілл помчав туди, поки десятник не пішов геть. Завернув за ріг, попрощавшись із Бекеттом і останніми робітниками, які чимчикували до шинку. Крокуючи берегом, хлопець побачив удалині продавця каштанів, який розхвалював свій товар останнім робітникам у доках. У світлі вогню, що проникало в отвори на дні його печі, бородате лице продавця здавалося багряним. Відтак Вілл дістався безлюдного причалу.

Тоді він по-справжньому роззирнувся довкола.

Надворі вже достатньо стемніло, щоб на вулиці почали запалювати лойові лампи, які кашляли і плювалися. Однак Вілл проминув їх. Не було чути нічого, крім плюскоту чорної води в кінці причалу й далекого драгувального човна, що поволі плив від каналу до річки, черпаючи все, що траплялося на шляху. На причалі не було ні душі, він був геть безлюдний.

Тільки троє чоловіків сиділи в покинутому вері² поряд із затіненими дошками.

Вілл не міг сказати, коли й чому усвідомив це. Десятником тут і не пахло. Якби він покликав на допомогу, його ніхто не почув би. Троє чоловіків вилазили з човна.

Один із них подивився вгору. Просто на Вілла.

«Вони мене знайшли».

Він здогадався про це відразу, прочитав рішучість у їхніх поглядах, зрозумів, чому вони, вилазячи з вері, розходяться й заступають йому шлях.

Віллове серце мало не вискочило з грудей.

«Як? Чому вони тут?» Що його виказало? Він тримався самотою. Не підіймав голови. Приховував під мітенками шрам на правій долоні. Іноді його доводилося розтирати, щоб пальці залишалися рухливими, та він усіляко старався, щоб цього ніхто не побачив. Вілл знав із власного досвіду, що його може виказати найдрібніший жест.

А може, цього разу річ була в самих рукавичках. Чи, можливо, він просто повівся необачно, і непримітний хлопчина в доках виявився не таким вже й непримітним, як він сподівався.

Вілл відступив на крок.

Іти було нікуди. Позаду нього пролунав якийсь звук: йому зібралися заступити шлях ще двоє чоловіків. Їхні постаті були в тіні, і він не міг

їх упізнати. Однак зауважив злагодженість у їхніх рухах: вони розходилися так, щоб завадити йому втекти.

Це було до болю знайомо, було частиною його нового життя — так само, як невідомо чому побачити поранену матір на залитій кров'ю землі, як переховуватися місяцями, не розуміючи, чому її вбили й чого хочуть від нього. Він пригадав останнє, що йому сказала мати: «Геть звідси».

Вілл помчав до єдиного виходу, який побачив, — до стосу ящиків ліворуч від складу.

Скочив на ящики й відчайдушно підтягнувся. Якась рука схопила Вілла за щиколотку, та він на це не зважав. Не зважав і на тремтіння, на приголомшливий, панічний жах. Тепер має бути легше. Він же не одурів від нової скорботи. Він не наївний, як у ті, перші ночі, коли не вмів ані тікати, ані ховатися, не вмів уникати доріг і не знав, що стається, коли дозволяєш собі комусь довіритися.

«Геть звідси».

На тому боці він упав у багнюку, та розлежуватися було ніколи. Ніколи було збиратися на силі. Ніколи було озиратися.

Він піднявся й побіг.

«Чому? Чому вони мене переслідують?» Його ноги заковзалися по вогкій брудній вулиці. Він чув крики чоловіків позаду себе. Почався дощ, і Вілл наосліп біг у мокру пітьму по слизькій бруківці. Невдовзі його одяг змок до нитки й бігти стало важче. Дихання зробилось хрипким.

Однак він знав лабіринт тутешніх вулиць і провулків, які постійно будували, цю мішанину риштування, нових споруд і нових доріг. Вілл кинувся до них, сподіваючись відірватися достатньо, щоб пустити переслідувачів хибним слідом і сховатися, поки вони бігтимуть повз нього. Хлопець пригнувся й запетляв між дощок і опор новобудов, а тоді почув, як чоловіки сповільнилися й розійшлися, шукаючи його.

«Не можна підказувати їм, що я тут». Стараючись не видавати ні звуку, він прослизнув між опорами, а тоді опинився позаду високого риштування на зведеній до половини будівлі.

Раптом якась рука схопила його за плече, гаряче дихання торкнулося його вуха, а потім долоня лягла йому на передпліччя.

«Ні». Серце закалатало. Вілл одчайдушно запручався, а коли мокра долоня затулила йому рота, перестав дихати...

— Припини, — голос чоловіка важко було розчути через дощ, але від нього у Вілла захолола кров. — Припини, я не з них.

Вілл ледве осмислив ці слова. Спробував подати голос, але його заглушила важка рука чоловіка. «Вони тут. Вони тут. Вони мене спіймали».

— *Припини*, — повторив він. — Вілле, ти мене не впізнаєш?

«Метью?» — мало не вигукнув хлопець, несподівано впізнавши голос, щойно той вимовив його ім'я. Силует одного з переслідувачів із річки став чіткішим і перетворився на знайому постать.

Вілл застиг, не вірячи власним очам, а тим часом чоловік поволі прибрав руку з його вуст. Його співрозмовником, наполовину схованим дощем, був Метью Овенс, слуга Віллової матері, який працював у їхньому старому будинку в Лондоні. В їхньому першому будинку, їхньому першому житті, коли вони ще не поневірялися по різних тихих закутках. Матір ніколи не казала, навіщо вони це робили, хоч і дедалі більше тривожилася, стереглася незнайомців та пильнувала дорогу.

— Треба сидіти тихо, — сказав Метью, понизивши голос ще більше. — Вони досі там.

— Ти з цими чоловіками, — несподівано для самого себе мовив Вілл. — Я бачив тебе на річці.

Він уже багато років не бачив Метью, а тепер той був поряд. Він гнався за Віллом від доків, а може, й від самого Бовгілла...

— Я не з них, — запевнив Метью. — Вони просто так думають. Мене послала твоя мати.

Знову вибухнув страх. «Моя мати загинула». Вілл не став цього казати — лише витріщився на сиве волосся і блакитні очі Метью. Коли він побачив знайомого слугу зі старого дому, йому захотілося безпеки — по-дитячому, як тоді, коли через неухважність поріжеш руку й хочеш, щоб тебе заспокоїв хтось із батьків. Він хотів, щоб Метью пояснив, що відбувається. Однак упізнання спогаду з дитинства зіткнулося з безжальною реальністю життя на втіках. «Те, що я його знаю, ще не означає, що йому можна довіряти».

— Вони напали на твій слід, Вілле. У Лондоні нема жодного безпечного місця, — енергійно провадив Метью в тіні під

риштованням. — Іди до Хранителів. Ясна зоря живе, хоч і сходить півня. Тільки поквапся, бо інакше *вони* знайдуть тебе, і півня прийде по нас усіх.

— Не розумію. — «Хранителі? Ясна зоря?». Метью верз якісь нісенітниці. — Хто ці люди? Чому вони за мною женуться?

Метью дістав щось із кишені жилета з таким виглядом, ніби це було дуже важливе, і простягнув Віллові.

— Візьми. Це належало твоїй матері.

«Моїй матері?» Вілл розривався між небезпекою й бажанням. Йому хотілося взяти предмет. Він згадав оті жахливі останні миті, коли мати в закривавленій блакитній сукні поглянула на нього, і його охопила болюча туга. «Геть звідси».

— Покажи це Хранителям, і вони знатимуть, що робити. Вони — єдині, хто знає. Вони дадуть тобі відповіді, обіцяю. Тільки часу обмаль. Я мушу повернутися, перш ніж *вони* помітять мою відсутність.

І знову це чудне слово. *Хранителі*. Метью поклав річ, яку тримав, на дошки риштовання між ними. Тепер він задкував, неначе знаючи, що доки перебуватиме поряд, Вілл не забере залишеної речі. Хлопець міцно вхопився за риштовання позаду себе. Йому понад усе хотілося підійти до чоловіка, чиї сивина й потертий жилет із чорного атласу були йому такі знайомі.

Метью розвернувся, щоб піти, та в останню мить зупинився й озирнувся.

— Я постараюся збити їх із твого сліду. Я обіцяв твоїй матері, що допоможу тобі зсередини, і хочу зробити саме це.

А тоді він пішов — помчав назад, до річки.

Поки кроки Метью поступово затихали, у Вілла несамовито калатало серце. Затихали й ті звуки, які видавали переслідувачі, наче вони пішли шукати далі. Хлопець бачив обриси й форму предмета, який залишив йому Метью. Почувався диким звіром, що спостерігає за приманкою у пастці.

«Стривай! — хотілося гукнути вслід старому слугі. — Хто це — *вони*? Що ти знаєш про мою матір?»

Він подивився на дощ услід Метью, а потім знову зосередився на маленькому пакунку на риштованні. Слуга матері просив поквапитись, але у Вілла на думці був лише предмет, що лежав перед ним.

Невже матір і справді залишила це йому?

Він пішов уперед. Його неначе тягнуло на шворці.

Пакунок, який Метью вийняв із кишені жилета, був невеличкий, круглий, перев'язаний шкіряним шнурком. «Покажи це Хранителям», — попросив старий слуга, та Вілл не знав, хто такі *Хранителі* й де їх знайти.

Вілл простягнув руку, побоюючись, що на нього щомиті можуть накинутися ті чоловіки з доків або що це виявиться обманом чи пасткою. Хлопець узяв пакунок зацікавленими від холоду пальцями. Розв'язав шнурок і побачив іржавий шматок металу. Віллові було так холодно, що він практично не відчував нерівних країв предмета. Зате відчув його вагу, несподівано велику, наче то було золото чи свинець. Він повернув предмет поближче до світла.

І відчув дроз у всьому тілі.

То був старий поламаний медальйон, зігнутий, але майже округлої форми. Вілл упізнав його, бо вже бачив раніше.

У дзеркалі.

Він дивився на неймовірну знахідку, яку тримав у руці, і аж голова пішла обертом.

Цей-таки медальйон був на шиї у тієї дами. Хлопець пам'ятав, як той сяяв, коли вона пішла до Вілла, вп'явшись у нього поглядом так, ніби його знала. Медальйон мав форму квітки глоду з п'ятьма пелюстками та блищав, наче нове золото.

Але тепер його поверхня була тьмяною, потрісканою та нерівною, наче відтоді минули роки, наче медальйон закопували й відкопували, піддавали дії стихій і ламали.

«Але ж дама у дзеркалі мені просто приверзлася, була звичайним оптичним обманом...»

Перевернувши медальйон, Вілл побачив, що на ньому вигравіровано напис. Мова була йому невідома, та чомусь він зміг зрозуміти слова. Вони були неначе частиною Вілла, неначе виринули з глибин його душі, були написані мовою, що завжди існувала в його кістках, на кінчику його язика.

I cannot return when I am called to fight

So I will have each child

Битися знову не зможу я,

Тож хай буде в мене дитя.

Вілл затремтів, сам не знаючи чому. Слова тією дивною мовою врізалися у його свідомість. Він не мав би їх прочитати, але зміг — відчув їх. Він знову уявив очі тієї дами у дзеркалі — вона неначе дивилася просто на нього. «Материні очі». Все довкола Вілла зникло, і він уже не бачив нічого й нікого, крім дами. Вони стояли обличчям одне до одного, і між ними виник якийсь біль. «Битися знову не зможу я». Здавалося, вона безпосередньо звертається до нього. «Тож хай буде в мене дитя». Він затремтів ще сильніше.

— *Припини*, — видихнув Вілл, узявшись за медальйон обома руками, щосили намагаючись розвіяти це видіння. — *Припини!*

Воно припинилося.

Вілл ледве дихав. Він був сам. Із його волосся стікала вода, промокли наскрізь картуз і одяг.

Медальйон, достоту як і дзеркало, знову став звичайним. Старим і тьмяним, без жодного натяку на те, що Вілл тільки-но побачив. Хлопець поглянув туди, де розчинився в дощі Метью.

Що це таке? Що Метью віддав йому? Пальці Вілла так міцно вчепилися у медальйон, що гострі краї врізалися в них.

Вулиці уже спорожніли. Ніхто не чув, як Вілл охнув, зіткнувшись із видінням медальйона. Ті, хто його шукав, пішли далі. Йому ж випала нагода відірватися, втекти.

Однак він потребував відповідей — про медальйон, про даму, про чоловіків, які за ним гналися. Йому треба було знати, чому все це відбувається. Треба було знати, чому ті чоловіки вбили його матір.

Повісивши медальйон зі шнурком собі на шию, Вілл побіг крізь дощ назад, чвакаючи ногами в багнюці. Він мусив знайти Метью. Мусив знати, чого Метью йому не сказав.

Вулиці мчали повз нього. У пам'яті горіли очі дами у дзеркалі.

Коли Вілл нарешті зупинився, важко дихаючи, він побачив, що майже повернувся до складу.

На лаві за кілька кварталів від річки сидів Метью. На цій вулиці освітлення було краще, ніж там, звідки Вілл прийшов, і він розгледів, що на Метью, крім білої сорочки й чорного жилета, черевики з пряжками та плісировані панталони.

Вілл мав стільки запитань, що не знав, із чого починати. Він заплющив очі та вдихнув.

— Будь ласка! Ти приніс мені цей медальйон. Мені треба знати, що це означає. Хранителі — хто вони? Як їх знайти? А ті чоловіки — я не розумію, чому вони переслідують мене, чому вбили мою матір... Я не розумію, що маю робити.

Мовчання. Вілл говорив квапливо. А тепер, коли тиша розтягнулася, відчув, як його жага до відповідей перетворюється на дещо похмуріше — на пульсацію страху.

— Метью? — ледве вимовив Вілл. Але він уже знав. Знав.

Періщив дощ, а Метью сидів під ним, чомусь нічим не прикритий. Куртки він не мав. Руки у змоклих до нитки рукавах сорочки обм'якли. Одяг на ньому був мокруючий. Із нерухомих пальців крапала вода. Дощ лупив по ньому, стікав по його обличчю стрімкими ручаями, затікаючи у відкритий рот і протікаючи по мертвих розплющених очах.

«Вони тут».

Вілл кинувся не вздовж дороги, а вбік, до одних із дверей, востаннє відчувши відчайдушну надію: може, вдасться сповістити власника будинку чи прорватися всередину. Він замахнувся на зовнішні ворота, та дотягнутися до дверей не встиг: якась рука схопила його за плече, а ще одна зімкнулася у нього на шії.

«Ні...»

Вілл побачив волосся на руці в одного чоловіка й відчув гаряче дихання іншого, що торкалося його обличчя. Так Вілл опинився найближче до когось із них від тієї ночі. В обличчя він їх не знав, але таки впізнав дещо таке, що в ньому загуснув жах.

На плоті одного чоловіка, з нижнього боку зап'ястка, що потягнувся до нього, було тавро — літера «С».

Вілл уже бачив ту «С» у Бовгіллі. Випалену на зап'ястках тих, хто вбив його матір. Бачив її, коли не міг заснути: вона проникала в його сни. Вона здавалася старою й темною, наче прадавнє зло. А тепер

неначе звивалася на шкірі чоловіка, отримавши рельєфну рухливу плоть, і повзла до нього...

Де й поділося все те, чого Вілл навчився за дев'ять місяців на втіках! Він неначе знов опинився в Бовгіллі й незграбно відступав від будинку і тих, хто за ним гнався. Тієї ночі через дощ розгледіти щось було важко, а спіткнутися й упасти, злазячи з берегів і плюскаючись у канавах, — легко. Він не знав, як довго продирався вперед, перш ніж упав, затремтівши і змокнувши. Хотів (хоча це й було дурницею) до матері. Однак вона загинула, і повернутися до неї він не міг, бо дав обіцянку.

Геть звідси.

Віллові на мить здалося, ніби та «С» тягнеться до нього з якоїсь глибокої ями.

Геть звідси.

Вілл гепнувся спиною на змоклу бруківку, а тоді спробував відштовхнутися й підвестися, перенісши вагу на лікоть, але вражено охнув від болю в плечі: рука під ним зірвалася. Його негайно здолали, хоча він і застосовував усю свою силу. Віллові ніколи не доводилося битися до тієї ночі в Бовгіллі, й боєць із нього був не бозна-який. Один із чоловіків, утримуючи Вілла на бруківці, методично гамселив його, доки хлопець не розлігся приголомшений на спині в мокрому до нитки одязі, ледве дихаючи.

— Тобі легко жилося, чи не так? — чоловік підняв ногу і трохи потицяв у Вілла носакон черевика. — Матусин синок, тримався за матусині спідниці. Тепер усьому цьому кінець.

Коли Вілл спробував пручатися, його почали копати ногами, доки все перед очима не почорніло й він не перестав ворушитися.

— Зв'яжіть його. Закінчимо тут, а тоді віднесемо його на корабель Саймона.

²Вері — човен для перевезення вантажів або пасажирів, популярний в Англії в описувані часи; передусім вері асоціюються з Темзою.

Розділ третій

— Геть із дороги, шурику.

Чиясь недбала рука відіпхнула Вайолет назад, завадивши їй роздивлятися видовище на палубі. Дівчина, хоча її штовхали та штурхали, витягнула шию, аби щось розгледіти. Їй мало що було видно за плечима моряків та їхніми численними тілами, від яких відгонило очікуванням, морською сіллю й потом, тож вона видерлася на вибленки й зачепилася рукою за канат із вузлами, щоб утриматися. Вперше вона побачила Тома за картузами й хустками численних моряків, які оточили його на палубі.

Був четвер, і Саймонів корабель «Шалагар»³ стояв на якорі на березі жвавої річки. Він був обтяжений вантажем, а на його грот-щоглі майорів прапор із трьома чорними псами — гербом Саймона. Вайолет не мала би пробиратися на борт, але вона знала цей корабель завдяки тому, що її рідні працювали на Саймона (і неабияк цим пишалися). Найстарший син графа Сінклера, той, кого її рідні звали Саймоном, мав власний титул — лорд Креншоу. Він керував від імені батька прибутковою торговельною імперією. Казали, що він має контакти в усьому світі, навіть далі, ніж король Георг. Вайолет і сама якось бачила Саймона, могутню постать у насичено-чорному сюртуку.

Сьогодні огорожу стерегли чоловіки з пістолами, тим часом як інші заступали причал. Зате всі інші стояли на кварталдеку, облишивши перенесення й закріплення вантажу. Умостившись на снастях угорі, Вайолет бачила завзяту штовханину в юрбі, що утворювала неправильне коло. Усі ці суворі чоловіки зібралися подивитися на одне.

Тома мали вшанувати тавром.

Він був роздягнутий до пояса, з непокритою головою. Рудувато-каштанове волосся спадало довкола його обличчя. Він стояв колінами на дерев'яному настилі палуби. Його оголені груди то здіймалися, то падали: він швидко дихав, чекаючи на те, що мало невдовзі статися.

Ті, хто на нього дивився, теж очікували, а почасти ще й заздрили, бо знали, що Том заслужив на те, що йому зараз пожалують. Один чи двоє пили віскі, неначе це було потрібно саме їм, а не Тому. Вайолет їх

розуміла. Здавалося, цю церемонію проводять із ними всіма. І в певному розумінні це було так, їм наче обіцяли: «Добре попрацюйте на Саймона, догодить Саймонові — й отримаєте саме це».

Уперед вийшов матрос у брунатному шкіряному фартуху поверх одягу, наче в коваля.

— Не треба мене тримати, — сказав Том. Він відмовлявся від усього, що йому пропонували, аби витримати біль: від алкоголю, пов'язки на очі, шматка вичиненої шкіри, який можна було закусити зубами. Просто стояв на колінах і чекав. Шнур очікування натягувався.

Том у свої дев'ятнадцять був наймолодшим із тих, хто мав прийняти тавро. Вайолет, спостерігаючи за усім, пообіцяла собі: «Я буду ще молодшою». Вона, як і Том, досягне успіхів у світі торгівлі, також привезе Саймонові трофеї, а тоді її теж підвищать. «Покажу себе, щойно отримаю змогу».

— Цей дарунок — винагорода Саймона за службу, — проказав капітан Максвелл. Він кивнув матросові. Той підійшов до винесеної на палубу жаровні з розпеченим вугіллям. — Коли це скінчиться, ти належатимеш йому, — вимовив капітан. — Будеш ушанований його тавром.

Моряк витягнув із розпеченого вугілля залізне тавро.

Вайолет напружилася так, ніби це відбувалося з нею. Тавро було довге, наче кочерга, тільки з літерою «С» на кінці, такою розпеченою від вугілля, що вона світилася червоним сяйвом, схожим на рухливе полум'я. Матрос ступив уперед.

— Я присягаю Саймонові, — вимовив, як було заведено, Том. — Я його відданий слуга. Коритимусь і служитиму йому. Затавруйте мене. — Блакитні очі Тома дивились просто на матроса. — Закарбуйте мою обітницю на моїй плоті.

Вайолет затамувала подих. Ось і все. Затавровані потрапляли до внутрішнього кола. Улюбленці Саймона, вони були найвідданішими його послідовниками. Ходили чутки, буцімто Саймон наділяв їх особливими винагородами — і навіть більше, власною увагою, а для багатьох із них вона також була винагородою. Горст Максвелл, капітан «Шалагара», також носив тавро, тому мав навіть більше повноважень, аніж передбачав його статус.

Том простягнув руку, виставивши напоказ чисту шкіру зап'ястка.

До цього Вайолет лише раз бачила, як хтось приймає тавро, і той чолов'яга волав та корчився, мов риба на дні човна. Том теж це бачив, але його це, схоже, не вражало. Він рішуче зазирнув у вічі матросові, не рушаючи з місця завдяки відвазі й силі волі.

Капітан Максвелл сказав:

— Ось і все, хлопче. Прийми тавро гідно.

«Том не кричатиме, — подумала Вайолет. — Він сильний».

Усі тепер стояли так тихо, що було чутно, як вода плюскає об корпус корабля. Матрос здійняв тавро. Вайолет побачила, як один моряк відвернув голову, бо не хотів дивитися. Не такий сміливий, як Том. Оце Том і доводив. «Прийми його й покажи, що ти гідний». Вайолет міцно вчепилася у снасті, але не відвела погляду, коли моряк приклав палюче тавро до шкіри на зап'ястку в Тома.

Раптом запахло горілим — жахливо, наче хтось підпалив м'ясо. Здавалося, гарячий метал аж надто затримався на плоті. У Тома напружилися всі м'язи: він хотів зігнутися від болю, та все ж втримався. Так і стояв на колінах, важко вдихаючи й видихаючи, поки його тіло дрижало, наче у виснаженого та спітнілого коня після тривалого бігу.

Здійнявся гул. Матрос допоміг Томові підвестися, а потім високо підняв його руку й помахав зап'ястком так, щоб усі побачили. Том, явно приголомшений, аж захитався. Вайолет мигцем побачила шкіру в нього на зап'ястку, затавровану літерою «С», а тоді моряк хутко облив її спиртом і перев'язав.

«Я буду такою ж, — подумала Вайолет. — Сміливою, як Том».

Раптом її брат зник із поля зору: юрба проковтнула його, накривши хвилею привітань. Вайолет знову витягнула шию, силкуючись розгледіти хоч що-небудь. Відрізана від усього, вона з'їхала зі снастей і спробувала пробратися до Тома крізь юрбу, хоч її раз у раз бездумно штурхали, відштовхували назад. Вона геть його не бачила, хоча нудотний сильний запах смаженого м'яса нікуди не подівся. Хтось боляче схопив її за передпліччя та пхнув убік.

— Сказано ж тобі, щурику: не лізь.

Чоловік, який схопив її за руку, мав гладеньке пряме волосся, прикрите брудною хусткою, й невелику щетину на щоках. Шкіра в нього була по-моряцьки грубою, лице вкривала сітка червоних

капілярів. Його пальці тримали боляче, наче кайданки. Занюхавши в його диханні перегар від джину, Вайолет притлумила приплив огиди й наполягла на своєму:

— Відпусти. Я маю право тут бути!

— Ти потворний бурий щурик, який украв одяг у когось кращого за себе.

— Неправда! — заперечила вона, хоча на ній були Томові жилет, штани й сорочка, а також взуття, з якого він виріс. А тоді їй стало соромно: вона почула Томів голос.

— Що таке?

Том уже надягнув сорочку — щоправда, два ґудзики на високому комірці ще не застебнув, а рюш спереду не зав'язав. Тепер Вайолет добре його побачила, бо люди між ними розступилися. Всі дивилися на них.

Моряк тримав її за шию.

— Цей хлопчисько колобродить...

Том, на якому досі виблискував піт від таврування, сказав:

— Це не хлопчисько. Це моя сестра Вайолет.

Вона побачила, як на це відреагував моряк — так само, як усі: спершу не повірив власним вухам, а тоді подивився на Тома по-новому, неначе дізнався дещо про Томового батька.

— Але ж вона...

— Прискіпуєшся до мене, моряче? — Том, який щойно дістав тавро, мав більше влади, ніж будь-хто на кораблі. Тепер він був людиною Саймона, і його слово було Саймоновим. Моряк хутко стулив рота й умить відпустив Вайолет. Вона незграбно вийшла на дерев'яний настил палуби. Вони з Томом дивились одне на одного. В неї запалали щоки.

— Я можу пояснити...

У Лондоні ніхто не здогадувався, що Том — єдинокровний брат Вайолет. Зовні вони були несхожі. Том старший на три роки й не мав індійського походження, як вона. Він був такий, як їхній батько: високий, плечистий, блакитноокий, із блідою шкірою й рудувато-каштановим волоссям. Вайолет була струнка й вдалася в матір-індійку: смаглява, темноока й темноволоса. Зі спільного вони мали хіба що ластовиння.

— Вайолет, що ти тут робиш? Ти маєш бути вдома.

— Ти прийняв тавро, — відказала вона. — Батько пишатиметься.

Том несвідомо взявся за свою руку вище пов'язки, неначе хотів узятися за рану, та знав, що не можна.

— Звідки ти знаєш?

— Усі в доках про це знають, — відказала Вайолет. — Кажуть, Саймон таврує найкращих зі своїх людей, а тоді вони піднімаються, він видає їм усім особливі винагороди, а ще...

Том не став зважати на її слова, а тихо й наполегливо заговорив, із напруженою тривогою поглянувши на чоловіків неподалік.

— Я ж казав тобі: не ходи сюди. Негайно покинь корабель.

Вона роззирнулася довкола.

— Ти поїдеш у його експедицію? Він дозволить тобі очолити розкопки?

— Годі, — мовив Том. Його лице стало непроникним. — Мати правильно каже. Ти надто доросла для цього. Для того, щоб бігати за мною. Ще й у моєму одязі. Йди додому.

«Мати правильно каже». Це було боляче. Англійці, які бувають на чужині, зазвичай не привозять до Англії позашлюбних доньок. Вайолет знала про це зі сварок між її батьком і матір'ю Тома. Однак Том завжди за неї заступався. Смикав її за кучерик і казав: «Вайолет, ходімо прогуляймося», — а тоді вів до якогось вуличного торговця, купував їй гарячого чаю й булочку з порічками, поки в хаті його мати волила до їхнього батька: «Чому те дівча живе в нашому домі? Це ти мене так принижуєш? Робиш із мене посміховисько?»

— Але ж ти сам дав мені цей одяг, — мимоволі вимовила вона. Ці слова здавалися дрібними.

— Вайолет... — почав Том.

Згодом вона зрозуміла, що вже тоді були тривожні сигнали: чоловіки на причалі, насторожені погляди моряків, патрулі з пістолетами, навіть напруження в устах Тома...

А тепер єдиним тривожним сигналом було те, що Том рвучко підняв голову.

Корабель раптом здригнувся так, що Вайолет хитнулася вбік. Вона почула, як прогримів постріл, і, повернувшись, побачила матроса, який вистрілив. Він сплотнів, а пістолет у його руках тремтів.

Тоді Вайолет побачила, куди матрос стріляв.

Бортом корабля видиралися чоловіки й жінки в білих шатах із срібними зірками на грудях, користуючись абордажними канатами й дошками. Обличчя в них були шляхетні, наче зі старої книжки казок. Риси вони мали різні, неначе прибули з багатьох країв. Вони немовби повиходили з туману, а зброю при собі мали не сучасну, а лицарську — мечі.

Вайолет ще ніколи не бачила нічого подібного. Перед ними неначе ожила легенда.

— *Хранителі!* — закричав чийсь голос, вирвавши її із задуми, і зчинився хаос. Незнайоме слово розійшлося блискавично, мов пожежа в лісі. «Хранителі?» — подумала Вайолет. Старомодне назвисько дзвеніло у вухах. Том і капітан Максвелл відреагували так, ніби знали, що це означає, та більшість людей Саймона просто побігла по зброю чи оголила пістолети й негайно заходилася стріляти в нападників. Палуба наповнилася густим димом і задушливим смородом сірки й селітри від вогнепальної зброї.

Вайолет відштовхнули назад. Перед очима в неї все змішалось. Троє з нападників — *Хранителів* — гойднулися й піднялися довкола бушприта. Один із них, ближчий до Вайолет, напрочуд легко перескочив огорожу. Інший однією рукою відштовхнув один із півтонних ящиків на своєму шляху, хоча це було неможливо. «Вони сильні», — вражено подумала Вайолет. Ці Хранителі зі срібними зірками відзначалися *неприродною* силою та швидкістю. Вони ухилилися від перших пострілів із пістолетів і стали до бою. Поки люди Саймона репетували, волали серед диму, Хранителі почали їх косити...

Дівчина відчула, як у неї на плечі зімкнулася Томова рука.

— Вайолет, — почула сильний голос брата, — я перехоплю їх тут. А ти спустися в трюм та захищай Саймонів вантаж.

— Томе, що відбувається? Хто ці...

— Вайолет, у трюм. Негайно.

Мечі. «Зараз ніхто не орудує мечем», — подумала Вайолет, вражено споглядаючи, як чоловік-Хранитель із високими вилицями спокійно здолав боцмана корабля, тим часом як Хранителька з білявим волоссям прохромала клинком груди одному з моряків, озброєних пістолетами.

— *Знайдіть Маркуса*, — наказала білява Хранителька, і всі інші розступилися, скоряючись її владі.

Том попрямував до них.

Вайолет мусила піти. На палубі змішалися різні видива і звуки, бій насувався ближче. А вона прикипіла до місця.

— Лев Саймона, — промовила білява Хранителька.

— Він іще левеня, — заперечив їй інший Хранитель.

«Лев?» — подумала Вайолет. Дивне слово відгукнулося в ній, і вона раптом збагнула, що ті говорять про її брата.

Том уже взяв залізне тавро і тримав його, наче лом. Серед стрілянини й мечів воно мало дурнуватий вигляд, але хлопець стояв перед іншими, дивлячись в обличчя всім Хранителям так, ніби був готовий побитися з ними сам-один.

— Якщо ви знаєте, що ми взяли в полон Маркуса, — сказав Том, — то й знаєте, що вас можна перемогти.

Білява Хранителька розсміялася.

— Думаєш, один Лев може зупинити десяток Хранителів?

— Один Лев убив сотню таких, як ти, — відповів Том.

— Ти не такий, як Леви в давнину. Ти слабкий.

Меч Хранительки зблиснув сріблястою дугою. Він рухався швидко — дуже швидко. Вайолет побачила, як на обличчі білявої Хранительки на мить з'явився шок, а тоді Том вибив меч у неї з руки та проштрикнув грубою залізякою їй груди. Відтак витягнув прут і перейшов до інших.

Том не був слабким. Том був сильним. Завжди був сильним.

Вайолет витріщилася на нього. Кров була на обличчі Тома, на залізяці, розбризкала по його білій сорочці так, що та аж почервоніла. Рудуваті кучері обрамлювали його голову, наче німб, і він дійсно скидався на лева.

Том позирнув на неї.

— *Іди*, Вайолет. Я спущуся за тобою, коли зможу.

Вона бездумно кивнула й пішла — незграбно позадкувала, а тоді пригнулася й побігла по настилу, тим часом як корабель знову здригнувся, мов підбитий. Над нею загойдалися й затрусилися снасті. Палубою покотилася бочка, якої ніхто не ловив. Знову постріли. Вайолет підняла руку до рота, щоб не задихнутися від диму. Її п'ятка

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ